

Слѣдъ князовото заминаване, мечката се свързѣла, посѣбрала сили и тръгнала да дири меченцето си . . . и наистина, най-сетнѣ го намѣрила въ палатката до дѣтето на своя убиецъ! . . .

— Ахъ, пропадна дѣтето ми! си прошепналъ князътъ; — ще го разкъса лютиятъ звѣръ . . .

А мечката само рѣмжеласкаво и майчински почнала да ближе ту меченцето си, ту князчето...

Слѣдъ малко тя ухапала своето мече за шията, вдигнала го и почнала да се отдалечава съ него къмъ гората . . . На дѣтето не искала да стори никакво зло . . .

Князътъ останалъ зачуденъ и засраменъ. Мечката излѣзла съ много по-благородни майчински постѣпки, отколкото самия човѣкъ? . . .

Вѣлѣжитъ герой.

(ГРЪЦКИ ПРИКАЗКИ).

І. Херкулесъ.

Прѣди много хиляди години живѣлъ юначний синъ на царъ Амфитриона, който се именувалъ **Херкулесъ**. Никой не можелъ да се мѣри съ неговата сила. Той билъ смѣлъ, но и справедливъ. Въ ония стари врѣмена хората били **суевѣрни** и страшливи. Тѣ вѣрвали ужъ, че разни **чудовища** сж се развѣждали по земята, за да измѣчватъ хората. Тѣзи суевѣрни хора се надѣвали, че ще се яви човѣкъ силенъ, който ще изгони чудовищата отъ лицето на земята. Ето защо тѣ помислили, че